

PALESTRINA

A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZI KÓRUS

HÍRADÓJA

51

1997. tavaszán

"Soha sincs szavunk arra, amit legfontosabb lenne kimondani. Vajon nem éppen ezért van szükségünk költőkre és muzsikusokra?"

/J.Maritain/

50 ÉV

Karnagyunk, Jobbágy Valér 50. születésnapja előestéjén, 1997. február 15-én pécsi kórusaiból gyűltünk össze a székesegyház plébánia Kocsis László termében, hogy meglepetést szerezve gratulálhassunk, háttérben maradt Edesanyja jelenlétében. - Ott hangzott el ez a köszöntő.

Kedves Valér!

Az 50-es szép kerek szám. Érdemes foglalkozni vele. Azért is vagyunk együtt, egy rögtönzött kórustalálkozón. Nem az én korosztályom kezdeményezte, hanem a jelen lévő fiatal barátaink. - Talán éppen ötvenen vagyunk, hogy szimbolizáljuk az ilyenkor szokásos tortagyertyákat. Melyeket tegnap este - híreink szerint - Szekszárdon egy lendülettel sikerült elfűjnod. A torta négyrészes, jelzi, hogy négy kórusból jöttünk.

50 évet végiggondolni is sok, sikereit-kudarcait, örömeit-gondjait, nevetéseit-könnyeit nem tudjuk fölidézni. Egyeseket csak, melyeknek mi is részesei lehettünk. Te bizonyosan szívesebben tekintesz vissza jól őrzött "belső várkastélyodban".

Pedig micsoda 50 év volt ez valamennyiünk számára. Kitéve mindig a változó politikának, üldöztetésnek és megtúrtságnak. A Ti családokat is sújtotta ez.

Nem zenészi évforduló a mai. Mi azonban a muzsikushoz kerültünk közel. Ez a hely, itt a Dóm-téren, nagyon alkalmas a visszaemlékezésre. Talán 14 évesen itt kezdted a karvezetést atyai barátod, Hergenróder Miklós irányításával, s közel 10 éve az ő felkérésére újra a musica sacra szolgálatába álltál.

Most egy villanásnak tűnik az IH "Ki mit tud" nyertes kórusával töltött pár év, a felejthetetlen finnországi út. Hiszen azóta állandóan úton vagy Budapest-Szekszárd és Pécs között, bejártad Európát kórusaiddal, számos díjat begyűjtve és rangos versenyek nemzetközi zsűritagjaként.

Mi, a Palestrina kórus tagjai köszönjük az intenzív munkát a próbákon, az évi 65 szereplést, pontosabban templomi szolgálatot. A türelmet, tanítást, szeretetet. - Gratulálunk!

- o - o - o -

Még visszakérem a szót. Van valaki, aki ennek az 50 évvel ezelőtti napnak a főszereplője volt. Nem Te voltál, hanem Edesanyád. Őt szeretnénk köszönteni ezzel a szerény virággal.

B.I.

Talán nem túlzás közreadni a helyi újság interjúját, de egy megjegyzéssel: a tanár úr inkább eltúrta, hogy a környezetete ünnepelje a születésnapot.

„A munkám érdekel, nem a siker”

Jobbágy Valér, a JPTE Zene-művészeti Tanszékének docense, a Zeneakadémia, a szekszárdi Pedagógiai Főiskola tanára, munkája mellett számos kórust irányít. Tanítványaitól eddig csak lelkesedéssel hallottam róla beszélni, (kell-e nagyobb népszerűség, ha valakit a diákjai maguk között egyszerűen csak „apának” neveznek?), s a szakmai elismerések sem kerültek el. A trentói európai karnagyverseny győztesét, aki kórusaival nemzetközi díjak sorát gyűjtötte be, azonban nem foglalkoztatja a siker. A munkában leli örömeit.

– *Januártól új kihívás érte. Pécsen a Zeneművészeti tanszék irányításával bízták meg.*

– Tíz évvel ezelőtt már felkértek erre, de visszautasítottam. A megbízásom ugyanis épp egybeesett a Zeneakadé-

miára történő meghívásommal. Úgy éreztem, utóbbi feladat nagyobb szakmai kihívás a tanszékvezetésnél, ami végül is adminisztratív munka, s amire így kevesebb időm maradt volna.

– *Most miért vállalta? Hiszen az elfoglaltsága ma sem kevesebb.*

– Egyrészt most tudták, hogy milyen elkötelezettségeim vannak, s hogy ezek mennyi időt vesznek el tőlem. Másrészt Pesten már átéltem hasonló szituációt: beláthatatlan következményekkel jár, ha egy tanszéknek nincs kinevezett vezetője. Harmadrészt az elmúlt évtizedben – és ez nem az előző vezetés rovására írható – annyira összeszűkül a tanszék anyagi mozgásteré, leépültek az eszközök, hogy az már a munka színvonalát veszélyezteti. Az oktatás egye-

temi rangra emelkedett a tanszéktünkön, de hiányérzetem van az átalakulással kapcsolatban. Korábról örökölt reflexek, szokások élnek még, s nem indult be a képzésben olyan változás, ami egyértelműen egyetemivé teszi az itt folyó munkát. Ez rajtunk, előadókön és a feltételeken egyaránt múlik.

– *Mi az, amin a legsürgősebben kell változtatni?*

– A könyvtárunk, a kottatár, a hanghordozók állományának kibővítése alapvető feladat. Így tudunk csak szélesebb tekintést adni hallgatóinknak.

– *Tanár úr nemrég ünnepelte 50. születésnapját. Ha végignéz eddigi pályáját, mire a legbüszkébb?*

– Érdekes módon sem a sikerek, sem a kudarcok nem hatnak rám különösképpen. Volt ebben is, abban is részem, de sosem tudom, hogy ha elindulok a kórusommal egy versenyre, a zsűri számára jól készültem-e fel. Nem tudom, mitől függ a siker. Nyilván közrejátszik benne az emberek lelkiállapota, talán még a terem hőmérséklete is. De az ember nem a díjakat profitálja a munkájából. Azt nyeri, amit a produkció megszületéséig dolgozik. Ez az egyetlen, ami érdekel: a végeredményhez vezető út.

Velősy G.

A diákjai úgy hívják: apa

FOTÓ: MÜLLER ANDREA

Dünántúli Napló

1997. május 3., szombat